

Somfai Anna AZ INCI PÉNZE

 ligetmuhely.com/az-inci-penze/

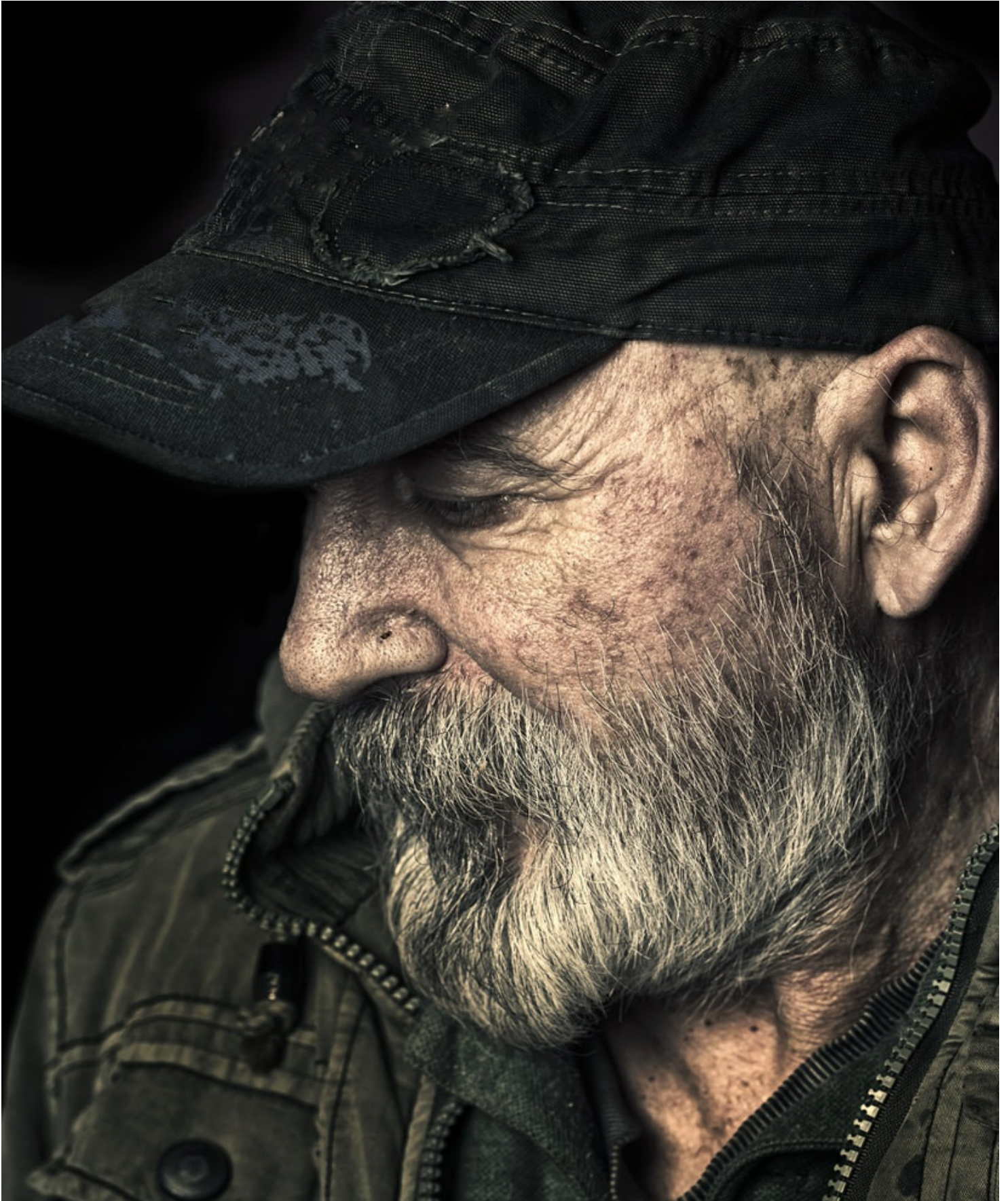
A babakocsist mostanában csak hétfőnként látja. A nő rendesen kilép, néha még fut is, de mind rohannak, szeretné tudni, ugyan hová. Neki nem sietős, ráér a babakocsisra várni, bár lenne dolga, most leginkább az a dolga, hogy várjon. Nem akar egyhelyben toporogni, fel-alá járkál a parkoló autók között, de ügyel, nehogy elkapják. A kecskeképű parkolóőr a múlt héten a fejét is leordította. Akarja a rosseb feltörni a kocsikat, csak a kezét melengetné a motorháztetőkön. Egyre fázósabb, jó volna valami téli dzseki, vagy olyan hosszú, kapucnis pulóver, amit a babakocsis nő visel, akinek persze sosem jut eszébe meleg ruhát hozni. Próbálkozik majd a máltaiaknál, de oda sem mehet mindig, a guberálók közé meg nem áll be.

nem nézte őket levegőnek

A babakocsis késik, ő már vagy húsz perce téblábol a járdaszegélyen, de lehet, hogy hosszabb ideje, vagy akár rövidebb, nem számít, csak az számít, találkozik-e a nővel végül, vagy találkozik-e egyáltalán valakivel. Két találkozás között hosszú az idő, nem úgy, mint amikor Incivel még a buszmegállóban üldögéltek egymás mellett az összecsukható tábori székeken. A babakocsis naponta arra járt, megállt, kérdezősködött, pedig többnyire semmit nem mondanak, csak adnak egy ötvenest, és elsietnek, már ha épp nem fordítják el a fejüket. A babakocsis nem nézte őket levegőnek, kérdezte, hol alszanak, hol fürdenek, miért nem mennek a szállóra.

Ő ugyan nem megy szállóra, nem tud ott aludni, ahol kétszázán horkolnak egy teremben, de hetente jár zuhanyozni

a Dankó utcába, még borotválkozik is. Meg is mutatta a borotváját a babakocsisnak, hogy lássa, nem a levegőbe beszél, gondot visel magára.

A babakocsis eleinte nemcsak pénzt adott, hanem konzervet meg gyümölcsöt is hozott, narancsot vagy almát. Persze nem vette észre, hogy neki már csak két foga maradt elől, az Incinek meg három. Tapogatták az almát, le kellene reszelni almapürének, mondta Inci, menjél má' anyukám, felelte rá, még jó, hogy nem akarod ezüstitálcán szervírozva. Egyem a babakocsis szívéét, göcögött Inci, inkább adta volna a gyereknek, az jobban járt volna vele. Az almát végül átvette a kínai, odakerült a csokoládé is, sokat adott érte a kínai, mondta is Inci a babakocsisnak, hogy a milka a kedvence. A konzervet azért megették.

A hideg babgulyás pedig amellettt hogy mócsingos, megfekszi a gyomrot is, nem ám, mint a forró töltött káposzta, amit a tömbházakból az öregasszony hozott. Az öregasszony bottal bicegett le, a befőttesüveget a kezükbe nyomta, és csak annyit mondott, ha megették, az üveget adják majd vissza. Ők meg rávetették magukat az Incivel, egyszer-kétszer még össze is zördültek, melyikük kaparhatja ki a maradékot a befőttesüveg aljáról. Ha többször kapott volna meleg ételt, talán az Inci sem kehesedik meg, de a tavasz hideg volt és nyirkos, egész májusban esett, és az Inci egyre többet köhögött. Hiába mondta ő, hogy igyál anyukám egy kis erőset, nem segített, aztán amikor sorban álltak fürdeni, kiszúrták, hogy az Inci fulladozik, és már vitték is a röntgenre.

erre büszke, a becsületére

A Korányiba vették fel, cöccögött is az Inci, hogy micsoda puccos helyre került. Ő meg naponta látogatta, bőséges volt a koszt, neki is jutott volna belőle, de a nővérek lesték, nehogy megegye az Inci adagját, az Inci szobatársai között meg volt egy spicli, végül megfenyegették, hogy ha még egyszer felzabálja a beteg ételét, kihajítják, nem merte azután. Még jó, hogy vannak barátai, a kínai ingyen adja a teát. A hentes meg pláne, korábban csak a szalámitéget tette el zsírpapírba csomagolva, azóta kisebb ügyeket is rábíz. Eleinte a hentes csak levéllel küldte a postára, mostanra teljesen megbízik benne, erre büszke, a becsületére, akinek becsülete sincs, annak tartása sem, de neki van, a hentes az ötezrest is rá meri bízni. Most is a zsebében van egy csekk, indul is feladni, csak először megvárja a babakocsist, a múlt héten is elszalasztotta.

Elszalasztotta, mert elvétette a napot, kedden ment hétfő helyett, vajon ez már az elhülyülés, az Inci csak legyintene, az eszed tokja, apukám. Állandóan az Inci jut eszébe, pedig sokat zargatták egymást, az Inci, ha megdühödött, messzire vitte tőle a tábori székét, nagy csattanással letette, és képes volt akár órákra is hátat fordítani neki. Most meg csak elüldögél a Ganz parkjában, ki van írva, hogy a múzeum kertje ingyenesen látogatható, egyébként ki a fene jönne ide azon az egy-két turistán kívül, akik véletlenül betévednek. Csócsálják a pizzát, rajta keresztül néznek, hát csak üldögél, félig elbóbiskol. Azt álmodja, gombászni mennek a nagypjával az erdőbe, nedves a föld, az anyja lángossal várja őket otthon, aztán felriad, és nem is érti, hogy került ide.

Mikor volt ő gyerek, amikor nyáron csapatostul a patakra jártak fürdeni, télen meg tűzifát szedett, a tejeskávét illatára vágyik a legjobban, reggelente összekucorodva várta a takaró alatt. A bolti kávé nem hasonlít arra a tejeskávéra, igaz, a kínai nem rak bele tejet, de ha rakna, sem lenne pont olyan, neki nem kapucsínó kell, hanem az anyja kávéja. Most is érzi az illatát, az valóságosabb, mint a padok és a most is szemerkélő eső.

Megnézi inkább, hány óra, nem akar itt hiába ácsorogni és képzelegni, meg a postára is indulna. A zsebébe nyúl a

mobilért, de inkább mégsem veszi elő, nehogy valaki féreértse, tudja ő, mire gondolnak, ha meglátják a mobillal a kezében, van képe kéregetni, mikor arra telik. Pedig ő nem kéreget, nem koldus, kimarad a maffiákból, őt csak a barátai támogatják. Hányingert kap az olyan alakoktól, mint akik a négyeshatoson a leukémiás gyerekeknek gyűjtenek, képesek valami beteg gyerek képét odatolni az emberek orra alá, na meg vannak, akik szórólapokat osztogatnak, nem osztogat ő semmit, mert neki van tartása, meg becsülete is. A babakocsistól is csak ritkán kér, amikor sokat kérdez, és elfelejt a hímzett tarisznyájába nyúlni, elmereng a semmibe, meg sajnálkozik, olyankor tapintatosan emlékezteti rá, hogy szüksége lenne egy kis segítségre. Amúgy ő szívesen mesél az Inciről, jólesik, hogy a nő kérdezzeti, pláne hogy fiatal és szép, ha közelebb hajol, úgy csapja meg a nő tusfürdőjének barackillata, akár valami másik világ levegője, ahol nem csúnyul meg és nem megy tönkre minden, vagy ha mégis, akkor lassabban. Azt szereti a legjobban, amikor a nő rámosolyog, az Incit is sokat neveltette, pedig az Inci, miután lecsapolták a tüdejét csak élettelenül meredt maga elé, mint aki nem is akar már felkelni többé. De ő akkor sem adta fel, biztatta az Incit, na anyukám, szedd össze magad, ki tud csúnyábbat mondani, anyád, röhögte el magát az Inci, úgy hogy elől kilátszott mind a három foga.

Mégis előhúzza a mobilt, hogy érdemes-e várnia, de gyorsan vissza is süllyeszi a zsebébe. Nyár végén a Batthyány téren váratlanul toppant elé a babakocsis, ő meg pont vitaminozott narancslevet ivott, a Cappy fajtát, félliteres üvegből, szabadkozott, hogy az apácáktól kapta a Szent Annában. A nő akkor csak egy kétszázast adott az ezres helyett, és megkérdezte, a nővérek nem tudnának-e neki szállást keríteni, ő meg rázta a fejét, hogy dehogy fogadnak be azok hajléktalanokat, legfeljebb ruhákkal tudják kisegíteni, a pólóját is tőlük kapta, meg a bézbal sapkáját is. Még mindig ugyanabban parkolóban alszik, mondta, ott nem abajgatják éjszakánként, nyugalom van.

ha ki tudna segíteni

Na végre, már azt hitte, hiába vár itt, jön ám a nő, rohan most is a babakocsival, mind rohannak, ugrania kell, ha nem akarja elszalasztani, csókolom, de régen találkoztunk. Hogy mi van az Incivel, hát, elhozták a Korányiból, elfekvőbe tették, ott legalább fedél van a feje fölött, nem, nem tudni meddig. A nő láthatólag megkönnyebbül, mondja is, milyen jó, hogy az Inci nem kerül vissza az utcára, meg hogy mit hozzon neki. Zsebkendőt kér, csokoládét meg gyümölcslevet, és törülkövendőt, az Inci nem tud már mozogni, naponta tisztába kell tennie, mondja, törülkövendő amúgy is van maguknál, sandít a gyerek felé. A gyerek erre elbőgi magát, a nő lehajol hozzá, babusgatja, tessék, már indulna is, amilyen széplélek ez a nő, a pénzről megint elfelejtkezett. Ne haragudjon, mondja, ha ki tudna segíteni. A babakocsis zavartan a tarisznyájába nyúl, előkotorja a tárcáját, és kivesz egy ezrest. Megyek, bevásárolok az Incinek, veszek friss gyümölcsöt, hogy fog örülni, viszem is be az elfekvőbe még ma délután, köszön el gyorsan. Két napra is futja az Inci pénzéből, de vajon meddig tudja még magában tartani, tépelődik, a babakocsisnak mégis elmondhatta volna, hisz a nő megértené, tán még a kezét is megfogná egy pillanatra. Szedd össze magad, apukám, mondaná az Inci, ugyan ki ad egy egyedülálló férfinak, ki fogja bírni az a fene nagy becsületed, különben meglátod, hogy éhen döglesz, vagy lecsúszol a guberálók közé.

A zsebébe gyűri a pénzt, odaér a Sparhoz, az ajtólendítéssel együtt dől rá a friss péksütemény és a felvágottak fűszeres illata. Nagyot nyel, megmarkolja az ezrest a zsebében, és most már csak arra gondol, mekkora ész volt az Inci. Megtorpan a banánoknál, istenem, gondolja, megint az Inci jár a fejében, mintha még vele lenne, pedig már régóta nincsen.